

••• HISTORICKÁ DETEKTIVKA •••

PETER TREMAYNE

VYŠEHRAD

DRUHÁ SMRT

••• PŘÍPAD SESTRY FIDELMY •••

Druhá smrt

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Peter Tremayne

Druhá smrt – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

•• HISTORICKÁ DETEKTIVKA ••

*PETER
TREMAYNE*

*DRUHÁ
SMRT*

VYŠEHRA D

Copyright © 2015 by Peter Tremayne
Translation © Alžběta Slavíková Hesounová, 2018
Jacket illustration by Lee Gibbons, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7429-978-0
ISBN e-knihy 978-80-7429-583-6 (1. zveřejnění, 2018)

*Pro Vicka a Stef Van Leeuwenovy,
a také nechci zapomenout na
Harryho, Calluma a Ellu*

*Et infernus et mors missi sunt in stagnum ignis haec
mors secunda est stagnum ignis.*

Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera.
To je druhá smrt: hořící jezero.

Zjevení Janovo 20,14
Latinská vulgáta, překlad svatého Jeronýma,
4. století po Kristu

Události tohoto příběhu navazují chronologicky na děj zachycený v knize *Ďáblova pečeť*. Píše se rok 671, poslední dny měsíce zvaného kdysi *giblean*, dnešní duben, a blíží se cashelský trh Bealtaine, pořádaný tradičně první den měsíce *catsoman*, který Cormac ve svém glosáři z devátého století (*Sanas Chormaic*) nazývá *cét-sam-sín*, první letní počasí, a my mu nyní říkáme květen.

Čtenáře možná také bude zajímat, že v době, která předcházela zaznamenaným událostem, došlo podle zápisů v kronikách a letopisech k požáru a zničení tří velkých irských opatství, a sice Armaghu, Bangoru a „Domu svatého Telleho“, který se nacházel na hranici hrabství Westmeath. Ačkoliv mezi daty uvedenými v letopisech panují mírné odchylky, rozhodl jsem se přiklonit k dataci z *Annála Ríoghachta Éireann* (Anály Irského království), jež jsou obecně známy jako „Anály čtyř mistrů“.

Snad není ani bez zajímavosti, že v Clocharu (dnes v poangličtělé verzi známo jako Clogher v hrabství Tyrone), tedy v „Místě kamene“, stávalo opatsví a později i katedrála založená svatým Macartanem (Aedh Mac Cairthinnem), žákem a přítelem svatého Patrika. Dnešní moderní kostel je jen nevelká budova. Ve spisu *Féilire Óengusso* z devátého století je zaznamenáno, že po pravé straně krytého vchodu do katedrály stával kámen. Kdysi byl prý pokryt zlatem a stříbrem, nazýval se *Cermand Cestach* a lidé v předkřesťanských dobách se mu klaněli. *Cermand* bylo údajně jméno místní modly, ale *Cestach* znamená „temné hádanky“. Kameni se také říkalo *Cloch Ór* (Zlatý kámen) a tvrdilo se o něm, že ho velice uctívali druidové; je o něm zmínka i ve středověkém spisu *Vita S. Maccarthinni Episcopi Clocharensus*. O existenci

kamene se zmiňují historické prameny až do osmnáctého století. V dnešní době se z něho ale nezachovalo nic.

A pro ty, které zajímají zeměpisné údaje, uvádím, že Durlus Éile je dnešní Thurles v hrabství Tipperary, Cill Cainnech (v moderní irštině Cill Chainnigh) je samozřejmě Kilkenny, Sliabh Ard Achaigh (v dnešní irštině zkrácené do Sliabh Ardagh) jsou kopce Slieveardagh – Hory vysokých polí. Nedaleko odtamtud můžete i dnes nalézt místo, kde přebýval brehon Ruán, tedy Tulach Ruán, v poangličtělé verzi Tullaroan, a Osraige je pocho-pitelně Őssory.

Fidelmin svět

Muman (Munster)
7. STOLETÍ PO KRISTU

Sestra Fidelma z Cashelu, *dálaigh* neboli advokátka soudního dvora v Irsku sedmého století

Bratr Eadulf ze Seaxmund's Ham v zemi Jižního lidu, její společník

V Cashelu

Colgú, král Mumanu a Fidelmin bratr

Finguine, *tánaiste* neboli následník trůnu

Alchú, Fidelmin a Eadulfův syn

Muirgen, Alchúova chůva

Dar Luga, *airnbertach* neboli hospodyně královského paláce

Ferloga, hostinský z Rath na Drinne, návštěvou v paláci

Ségdae, opat z Imleachu a vrchní biskup mumanský

Fíthel, vrchní brehon mumanský

Bojovníci královy tělesné stráže

Aidan, velitel stráží

Enda

Luan

V městě Cashelu

Rumann, hostinský

Cerball, pán Cairpre Gabra

Mezi Cleasamnaig Baodain (Baodainovými kejklíři)

Baodain, principál kejklířů

Escrach, jeho žena

Echdae, krasojedec

Echna, jeho družka

Tóla, cvičitel koní

Ronchú, kouzelník

Comal, jeho žena

Na blatech v Osraighe

Rechtabra, farmář

Ríonach, jeho žena

Duach, Rechtabrův druh

Cellaig, Rechtabrův druh

V Horách vysokých polí

Bratr Finnsnechta, poustevník

V Cill Cainnech

Feradach, *cenn-feadh*, velitel městské stráže

Opat Saran

Bratr Failge, klášterní správce

Ruán, brehon Coileacha, Pána blat

Dar Badh, hospodyně

Řada asi půltuctu křiklavě pomalovaných vozů, z nichž některé táhly trpělivé muly a jiné voli, se pomalu pohybovala po cestě Slíge Dála, hlavní tepně vedoucí z Tary na severovýchodě ostrova až do Cashelu, hlavního města Mumanu, nejjihozápadnějšího z Pěti království Irska. Na malém pahorku nad „Cestou slepých“ – tak se jí přezdívalo, neboť byla natolik umně zbudovaná, že by po ní prý dokázal cestovat i slepec – byli dva jezdci v sedle a sledovali, jak se vozy líně šinou po široké cestě.

„Kam mají asi namířeno?“ zeptal se bratr Eadulf a z hlasu mu zaznívalo překvapení, neboť se svým společníkem teprve v tu chvíli vystoupali na vyvýšeninu a uviděli procesí pod sebou.

Mladý bojovník po jeho boku – Aidan, člen královny vybrané tělesné stráže, bojovníků Zlaté obroučky – bez zaujetí odpověděl: „Troufám si odhadnout, že do Cashelu, příteli Eadulfe. Kam jinam by v tuto roční dobu mohli jet?“

„Ale proč zrovna tam?“ ptal se Eadulf trochu dotčeně, protože přece dobře věděl, kde Slíge Dála končí. Cožpak sám po té cestě před pár lety nejel z Cashelu do Tary a zase zpět? Z Aidanovy odpovědi ovšem jako by vyplývalo, že mu přece jen něco známo není.

„Tys snad zapomněl, že za pár dní nastane Bealtaine, svátek Belových ohňů?“

Eadulf se zamračil a lámal si hlavu, co to s tím má společného. „A dál?“ pobídl tedy Aidana do řeči.

„No pak se přece koná *Oenach*, velká pouť v Cashelu, která předznamenává počátek vlídného letního období.“

Eadulfovi konečně začalo svítat. „Máš pravdu, zapomněl jsem,“ přiznal se. „Víš, já dosud nikdy v Cashelu při těch slavnostech nebyl. Osud nás s Fidemou v době jejich konání pokaždé zavál do nejrůznějších koutů světa.“

„Pak si pouť letos užiješ poprvé,“ pravil Aidan mile. „Trvá vždy devět dní a pořádají se při ní soutěže ve všemožném umění, kupříkladu v lukostřelbě nebo ve zdatnosti v zacházení se zbraněmi, dále uvidíš koňské dostihy, představení nejrůznějších kejklířů a akrobatů, budou se konat hostiny a shromáždění, jimž bude předsedat sám král a jeho vrchní brehon... však se sám přesvědčíš, že i veliké pouti ve městech Taillteann, Tlachtga a Carman blednou ve srovnání s *naší* slavností.“

Eadulf se nad mladíkovou chlubnou horlivostí pousmál a obrátil pozornost zpět k řadě vozů sunoucích se vytrvale jihozápadním směrem po cestě zbudované z dřevěných prken, položených přímo na nízké bažinaté podloží. Když byla půda pevnější, silnice se stavěly jinak, v takových místech byl povrch z udusané hlíny a kamenů. V mokřadech se ale plně projevila vynalézavost a zkušenost stavitelů. Silnici tam tvořily březové příčné nosníky, jakési pražce, přes něž byly položeny mohutné dubové fošny. Jejich váha udržovala březové kmeny na místě, a přitom prkna tvořila pevnou a širokou cestu – natolik širokou, že se na ní bez potíží dokázaly vyhnout dva vozy jedoucí plnou rychlostí. Takto tedy stavitelé dokázali překonat i silně podmáčené oblasti jakousi pontonovou cestou, a přes potoky a řeky se klenuly dřevěné i kamenné mosty. Eadulfovi bylo známo, že výstavba a údržba silnic a mostů se řídí přísnými zákony a že jejich správa spadá pod vládce té které oblasti.

Věděl také, že od místa, na němž nyní s Aidanem zastavili, vede cesta ještě asi dvacet kilometrů, než dorazí k mohutné cashelské skále, která se prudce zvedá nad okolní planinu, na níž je vystavěna pevnost krále Colgúa, vévodící krajině kolem. Silnice se vinula mokřadem, z něhož tu a tam vystupoval kopeček jako ostrov z moře. A bažina dokázala být stejně nemilosrdná a zrádná jako moře, když někdo sešel z cesty – nenasytnými pařáty ho vtáhla do svých útrob. I když Eadulf pozapomněl, že se blíží oslava dne ohňů Bela, prastarého boha světla, mohl mu to připomenout pohled do okolní krajiny, v níž právě rozkvétala záplava žlutých květů, symbolizujících oheň – janovec, voskovník, bahenní blatouch; tu a tam zahlédl i jestřábník.

Na opačné straně cesty se z močálu vynořoval ostrůvek pevné půdy, který Eadulf poznával, neboť byl porostlý zdánlivě neproniknutelným dubovým lesem, jenž ještě pokrýval hustý koberec břečťanu upínajícího se, kam oko dohlédlo. Tomu místu se říkalo Daire Eidnech, Břečťanová dubina. Eadulf věděl, že mezi duby stojí klášter, v němž žije malé křesťanské společenství. Před sto lety je tam založil blahoslavený Ruadhán z Lothry.

Shora k němu dolehlo opakované krátké volání nějakého ptáka, které ho přimělo vzhlednout k nebi zalitému bledým světlem slunce v pozdním jaru. Uviděl drobnou povědomou ptačí siluetu s šedými a načervenalými pery, vznášející se na obloze, a v tu chvíli už se poštolka vrhla k zemi směrem k vyhlídnuté kořisti. Eadulf v mokřadu uviděl peláshit králíka; i kdyby poštolka byla dost velká, aby si s urostlým soustem poradila, moment překvapení už byl ten tam. Eadulf králíkův úspěšný únik sledoval s určitým pocitem zadostiučinění. Krátce zauvažoval, proč si místní králíci také nehlobí nory, jako to dělali v jeho domovině. Zdejší zvířata si budovala zvláštní oválná doupata v pahorcích z mechu. Vzápětí ale na odpověď připadl sám: bylo přece zhoľa nemožné vyhrabat si suché hnízdo v podmáčeném mokřadu.

„Měli bychom také sjet na hlavní cestu, příteli Eadulfe, pokud se do Cashelu chceme dostat před setměním,“ vpadl mu do myšlenek Aidan a pokynul přitom výmluvně ke slunci na nebi.

Eadulf přikývl a pobídl svého koně, mírného šedobílého valáška s černou skvrnou na čele, do kroku po stezce vedoucí ve vyšších suchých polohách, po níž dosud mezi bažinami jeli, ale jež se nyní začala svažovat k hlavní silnici. Po cestě vinoucí se po vyvýšených ostrůvcích nad blaty se jim jelo dobře, ale místy bylo třeba dávat dobrý pozor – kdyby člověk z pevné půdy sešel, po obou stranách se po něm lačně natahovala chapadla močálu. I takováto úzká pěšina, po níž projel jen jediný kuň, byla podle práva zanesena do příslušných spisů, a povinností vládců území, jímž procházela, bylo dohlédnout na její údržbu.

Oběma jezdcům nějakou dobu trvalo, nežli se zákrutami stezky dostali na hlavní silnici pod sebou; tam se na několik okamžiků zastavili.

„Domů bychom měli dorazit hodnou dobu před setměním,“ pronesl Aidan s přesvědčením. „Odtud už se nám pojede dobře, tudíž můžeme zrychlit, budeš-li si přát. Na téhle pevné cestě se koně tak snadno neunaví, a navíc už to nemáme nijak daleko.“

Eadulf bez váhání zavrtěl hlavou. Na výpravu na koňském hřbetě se vydával jen s největším sebezapřením, i když šlo nakrásně o tak pokojné zvíře, jako byl jeho valach.

„Jeďme i nadále poklidným tempem,“ řekl pak. „Času máme dost.“

Vyrazili a v odpolední záři se jim jelo příjemně – slunce ještě nemělo takovou sílu jako ve vrcholném létě, ale i tak jim jeho paprsky mile prohřívaly tělo. Zanedlouho už ujeli několik kilometrů a krajina se začala postupně zvedat od níže položených mokřin a kolem nich se objevovaly na jihu a západě nápadnější vrchy. Projížděli právě řídké zalesněnou krajinou, když před sebou zahlédli stoupající sloup kouře a k nosu jim zalétl nahořklý pach spáleniny, který přinesl lehký větřík vanoucí jejich směrem. Jeli dál, silnice se tam zařezávala do lesa, a pak už se před nimi otevřel dlouhý rovný úsek cesty. Na něm uviděli kus před sebou řadu vozů, jež sledovali několik chvil předtím z vršku. Povozy zastavily u strany silnice.

Na první pohled bylo zřejmé, odkud sloup kouře vychází. Poslední z vozů v řadě ještě stále dýmal, ačkoliv oheň už vidět nebylo. Kolem něho se seskupilo několik mužů a žen, z nichž někteří stále ještě drželi vědra a jiní deky nebo košťata vyrobená z větví. Párku volů, kteří předtím spálený vůz táhli, kdosi sundal jha a postroje a odvedl je kus po cestě do bezpečí. Zdálo se, že mezi osobami, které požár uhasily, nyní vypukla hádka. Ozýval se křik a všichni divoce gestikulovali.

Aidan pobídl koně do klusu, aby k místu dojel rychleji. Když skupinka u vozu zaslechla dusot blížících se kopyt, všichni ztichli a jako na povel se obrátili k Aidanovi a Eadulfovi a sledovali jejich příjezd.

„Byl někdo zraněn?“ volal Aidan ještě ze sedla a přitahoval přítom koni uzdu. Na první pohled se zdálo, že oheň našťěstí nebyl nijak rozsáhlý.

Nikdo v první chvíli neodpověděl, ale několik z přítomných se zadívalo na muže uprostřed, urostlého chlapa s rozložitými rameny – dozajista jejich vůdce. Vypadal jako kovář, na sobě měl koženou kazajku, která mu halila hrud, ale nikoliv holé svalnaté paže. Světle modré oči působily vedle tmavých kudrnatých vlasů trochu nepatřičně.

„Kdo jsi?“ zeptal se ho hrubě. Potom mu ale zrak padl na zlatý nákrčník, který měl Aidan na krku. „Odpusť, bojovníku,“ dodal

polohlasem, neboť dozajista poznal symbol příslušníků Nasc Niadh, tělesné stráže mumanského krále.

„A ty jsi kdo?“ zeptal se ho stejně příkře Aidan.

„Baodain, principál *Cleasamnaig Baodain*. Možná už jsi o nás slyšel.“

„Baodainovi kejklíři?“ ujišťoval se Aidan.

„Ano. Máme namířeno do Cashelu, abychom tam místní pobavili při velikých slavnostech, co se chystají.“

„To jsem si domyslel,“ kývl Aidan směrem ke spálenému vozu. „Ptám se znovu, je někdo zraněn? Můžeme vám nějak pomoci?“

Baodain se nejistě rozhlédl po svých družích, potom odpověděl: „Člověk, který povoz řídil, se zle nadýchal kouře.“

Eadulf si mezitím vůz se zájmem prohlížel, v těch končinách takové často k vidění nebyly. Měl čtyři kola a byl překrytý oblou dřevěnou stříškou – podobné si pamatoval z Galie. V Římě ty vozy, jimž se po galském způsobu říkalo *rheda*, často upravovali tak, aby se do nich vešly celé rodiny, které v nich cestovaly do letních vil za městem. Takový vůz dokázal pojmout šest sedících osob i se zavazadly. Povoz před nimi nebyl ohněm nijak zle poničený, v podstatě se zdálo, že stopy po požáru nese jen ta část, kde seděl vozká. Zadní část vypadala tak trochu jako dřevěná chatka na kolech a zdála se ohněm nedotčená.

Eadulf se podmračeně obrátil k muži, který se jim představil coby Baodain.

„Jak na tom ten vozká je?“

Baodain se zdánlivou lhostejností pokrčil rameny.

„Je po smrti!“ ozval se v tu chvíli ženský hlas a všichni shromáždění se tím směrem otočili. Eadulf uviděl, že dotyčná stojí u zadní nápravy sousedního vozu; byla mladá a přitažlivá.

Seskočil z koně a s rozhodností prohlásil: „Prohlédnu tělo.“

Baodain mu okamžitě zastoupil cestu. „Nepřejeme si, aby se do našich záležitostí pletl nějaký cizí řeholník,“ zamručel výhrůžně, neboť postřehl, že Eadulf hovoří s přízvukem. „Tu záležitost vyřídíme sami.“

Aidan se na koni lehce předklonil, rukou zalétl k jílci meče a zlehka ho ve výmluvném gestu povytáhl z pochvy. „Toto je Eadulf, manžel paní Fidelmy, sestry cashelského krále Colgúa. Podřídíte se jeho rozhodnutí, a pokud byste se mu chtěli protivit, budete se zodpovídat mně. Já jsem Aidan, velitel královny tělesné stráže.“

Baodain na okamžik zaváhal, jako by se rozmýšlel, zda se příkazu podvolit, ale nakonec z povzdechem ustoupil. Na to i ostatní z jeho skupiny udělali několik kroků vzad a uvolnili tak Eadulfovi cestu, na jejímž konci bylo vidět vedle dalšího vozu na zemi natažené tělo. Eadulf k němu spěšně vykročil. Mrtvý ležel tváří k zemi na rozbahněné cestě. Bylo zřejmé, že plameny ho ošlehly z levé strany. Eadulf se snažil nedat najevo, že se mu při pohledu na ohořelé tělo a v pachu připomínajícím pečené vepřové dělá zle, přiklekl k němu a začal je zběžně prohlížet. Muselo jít o nějakého sotva odrostlého hochu, na sobě měl hrubé podomácku tkané roucho, nyní částečně ohořelé. Nohy měl malé, jeden kožený sandál mu totiž spadl a nyní ležel opodál. Vlněná kápě byla neporušená a halila většinu hlavy.

Eadulf opatrně překulil mrtvého na záda. Kapuce se při tom pohybu svezla a Eadulf zalapal nevěřičně po dechu. Bylo vidět, že část hlavy, kterou plameny nepoznamenaly, očividně patřila nějaké mladé ženě. I ve smrti měla pohlednou tvář; srdcovitě vykrojený obličej, bledá pokožka a rysy, které si zachovaly živost – Eadulf měl pocit, jako by dívka každou chvíli měla otevřít oči a usmát se na něho.

Stiskl rty, aby přemohl pohnutí. Pokaždé se s tím hůře smiřoval, když prohlížel tělo mladé a krásné dívky, než když o život přišel někdo sešlý věkem. Jedna věc ho ale okamžitě zarazila. Popáleniny na levé straně těla nebyly podle jeho soudu dost vážné, aby způsobily okamžitou smrt. Bolest a šok, to jistě – nemohla tedy snad zemřít na následky duševního otřesu? Pozornýma očima si začal prohlížet zbytek těla a pátral po známkách dalších zranění. Nic ale nenašel. Dívka bezesporu musela zemřít teprve před malou chvilkou, ale rty už jí přitom začínaly fialovět a svaly ve tváři projevovaly známky počínajícího tuhnutí. Rychle ji prohlédl, aby se přesvědčil, zda u sebe nemá něco, podle čeho by mohl určit její totožnost. Neviděl ale vůbec nic. Ani z jejího oděvu nedokázal vyčíst mnoho, ovšem povšiml si, že z jednoho sandálu něco vykukuje, jakýsi drobný předmět. Vytáhl ho a viděl, že je to poskládaný kousek pergamenu, ne větší nežli dlaň.

Pokradmu ho rozložil a pohlédl naň – a pocítil příval zklamání. Nápis byl totiž proveden ve starém písmu zvaném ogam, které spočívalo v řadě čárek, které přetínaly středovou čáru nebo k ní ze stran směřovaly. Eadulf se nikdy nepokoušel ogam osvojit, neboť se již dávno přestal všeobecně používat a i jazyk,

který se jím zaznamenával, byl značně zastaralý, říkalo se mu *bérta na fíled*, ‚jazyk básníků‘. Z řady čárek nebyl vůbec moudrý, a tak pergamen opět složil a vložil si ho do malého koženého váčku, který nosil vždy zavěšený u pasu. Nakonec se zase postavil a obrátil se čelem k Baodainovi a ostatním, již se kolem něho shromáždili.

„Nezmínil ses, že ten vozka je dívka,“ promluvil.

Skupinka přítomných zalapala po dechu a sám Baodain k mrtvé o několik kroků přistoupil a překvapeně si ji měřil.

„To proto, že jsem to sám nevěděl,“ řekl s upřímným údivem. „Oblékala se jako hoch a také to o sobě tvrdila. Ve voze jela sama.“

„A teď je po smrti,“ dodal Eadulf ponuře. „Jak si říkala?“

„Ten hoch – tedy dívka – se mi nepředstavila.“

„Vždyť patřila k vašemu souboru,“ namítl Eadulf. „To mi chceš namluvit, že ani nevíš, jak se ta mrtvá jmenovala?“

„On – ona – k nám nepatřila,“ namítl Baodain s důrazem. „Nebyla jednou z nás. Přidala se k nám teprve dnes o polednách. My ostatní se ale všichni dobře známe a někteří jsme i příbuzní.“

„Odkud tvůj soubor teď jede?“

„Jsme na cestě už několik týdnů,“ opáčil Baodain vyhýbavě.

„Ale odkud?“ nevzdával se Eadulf.

„Naposled jsme vystupovali na pouti v Uisneachu.“

Eadulf už o Uisneachu několikrát slyšel, byl to prý středobod všech Pěti království; hranice všech pěti se sbíhala právě tam u Aill na Mireann, Kamenu dělby. Šlo o veliký kámen, který tam vztyčili v době „před počátkem času“, jak se v Irsku říkalo. Město samo leželo v Midhe, Prostředním království, a právě tam bývali do úřadu uváděni Nejvyšší králové až do doby, než své sídlo přesunuli do Tary.

„Tudíž jste přicestovali jižním směrem přes Laigin, než jste vjeli na tuto silnici. Jeli jste přes Durlus, nebo jste zamířili do Cill Cainnech?“

„Zdá se, že zeměpis našeho kraje ovládáš dobře, bratře cizince,“ poznamenal Baodain poněkud troufale.

Eadulf si jeho poznámky nevšímal a řekl: „Jen se snažím zjistit, kde se k vám ta dívka připojila.“

„Jak už jsem říkal, bylo to zhruba v poledne, když jsme se zastavili na jednom místě zvaném Rašelinná Lhota, abychom tam napojili zvířata. Je to nedaleko od cesty, která vede do Durlus Éile. Zhruba v těch místech, kde –“

„Já vím, kde to je,“ přerušil ho Eadulf ponuře. „A proč a jak se k vám tedy připojila?“

Baodain škulbl nespokojeně ústy, ale když zalétl pohledem k Aidanovi, po krátké chvilce pokračoval: „Zastavili jsme tam u potoka, jak už jsem říkal, aby se naše zvířata napojila, když vtom se tenhle vůz...“, rukou pokynul ke zvláštnímu vozu opodál, „... vynořil po úzké cestě z lesíka.“

„Z jaké strany přijel?“

„Od severu.“

„Víš, odkud ta stezka vede?“

V tu chvíli se jim do řeči vložil Aidan. „Všechny tamní cesty vedou přes velkou bažinu, příteli Eadulfe. S vozem se tou krajinou cestuje nesnadno, většina stezek je tam příliš úzká. Je ale možné, že šlo o silnici vedoucí z Durlus Éile.“

„Dobrá, povoz se tedy vynořil od severu z mokřadů a připojil se k cestě, na níž jste byli vy,“ obrátil se Eadulf zpět k Baodainovi, aby se ujistil, že to pochopil správně. „Co se dělo dál?“

„Jak už jsem říkal, vozka se vydával za mladého hocha. Své jméno nám nesdělil, ani nám nepověděl, odkud přijíždí, ale tvrdil, že má také namířeno do Cashelu a ptal se, zda by nemohl jet za námi, s jinými vozy se prý cestuje lépe nežli o samotě. Neměli jsme důvod jeho žádost odmítnout. Ostatně máme i tak ve zvyku raději cestovat ve skupině, u silnice totiž občas člověk narazí na lapky. Ten hoch, za něhož jsme ho alespoň považovali, nebyl nijak zvlášť hovorný, a jakmile jsme se vydali znovu na cestu, už nebyla k rozhovoru ani příležitost. Společně jsme pokojným tempem vyrazili směrem ke Cashelu a všude panoval klid, dokud teprve před malou chvilkou nevypukl ten požár. Pak jsme zastavili, a vtom jste nás už dojeli i vy.“

Eadulf se na okamžik zadíval na kozlík vozu, kde před okamžikem hořelo.

„Zřejmě to bylo tak, že když oheň vypukl, seskočila z kozlíku a uběhla ještě několik kroků, právě sem, kde padla a zemřela. Ví někdo z vás, jak k tomu požáru došlo?“

Jeden člověk ve shromáždění vystoupil řady, muž se sinalou tváří a pískově žlutými vlasy. „Z toho, co jsem zahlédl, jsem usoudil, že ta dívka musela omylem něco podpálit a od toho pak chytla sama. A pak, jak říkáš, z vozu seskočila ve snaze se zachránit.“

„A ty se jmenuješ jak?“ chtěl vědět Eadulf.

„Jsem Ronchú. A tohle je má manželka,“ pokračoval a přitom pokynul hlavou směrem k pohledné mladé ženě, která je prve zpravila o smrti vozky. „Jeli jsme na předposledním voze v řadě. Jen se dohaduji, jak k tomu požáru došlo, ale myslím, že je to rozumné vysvětlení.“

„Takže jste nikdo z vás neviděl, jak to celé začalo?“

„Já jsem řídil první vůz v našem průvodu,“ ozval se Baodain, jako by se bránil. „Nikdo z nás nic nevěděl, dokud nás naši druhové vzadu neupozornili, že je ten cizí povoz v plamenech. Všichni jsme zastavili a běželi hasit. Šlo to ale špatně, zdálo se, jako by voda na oheň vůbec nepůsobila. Nakonec se nám podařilo utlout plameny košťaty.“

„A kdy jste si všimli toho mrtvého těla?“ zajímal se Eadulf.

Znovu za všechny začal odpovídat Baodain. „Viděl jsem tělo ležet na zemi, když jsem se rozběhl od svého vozu k požáru, ale pomyslel jsem si, že se ten mladík jen nadýchal kouře. Křikl jsem, aby se o něho někdo postaral – ale sotva se nám podařilo zkrotit plameny, už ses tu objevil ty s tím bojovníkem. Neměli jsme ještě čas tělo prohlédnout.“

Eadulf se rozhlédl, všichni kolem něho vážně přikyvovali.

„Je to, jak praví Baodain, bratře,“ ozvala se jakási statná ženština. „Věděli jsme, že nejprve musíme uhasit oheň.“

Eadulf přešel zpět k poslednímu vozu a začal si jej prohlížet. Okamžitě si všiml, že na kozlíku jsou jakési černé šmouhy. Vedle leželo na boku napůl ohořelé vědro, v němž byla táž černá hmota jako na sedátku. Eadulfovi to připomnělo onu lepi-vou pastu, kterou námořníci natírají prkna v lodích, aby dobře těsnila a nezatékalo mezi nimi. Také věděl, že ta hmota dobře hoří. Vtom si uvědomil, že k němu mezitím došel onen muž jménem Ronchú, který se mu nyní dívá přes rameno na ohořelý vůz.

„Tak se mi zdá, že ten chlapec měl u sebe vědro té hořlavé pasty, která se vznítila,“ poznamenal Ronchú.

Aidan se mezitím zadíval na oblohu. „Za chvíli se začne stmívat,“ prohlásil, „a silnice přes močály není právě nejvhodnější místo, kde by se mělo zastavit procesí povozů a zahájit vyšetřování.“ Když viděl, že se Eadulf začíná mračit, rychle dodal: „Chci tím říct, že by snad bylo nejlepší, kdybychom všechny vozy doprovodili do Cashelu, kde může započít řádné prošetření toho případu.“

Eadulf musel uznat, že je to rozumné. Bude přinejmenším třeba pokusit se zjistit, kdo ta mrtvá dívka je, ačkoliv v tu chvíli se zdálo, že jde o obyčejnou nešťastnou náhodu s tragickým následkem.

„Připadá mi, že rám, nápravy a kola poškozené nebyly,“ prohlásil pak Baodain. „Tudíž soudím, že bychom mohli voly připránínout k vozu zpět a dojet s ním do Cashelu, kde jej bude možné náležitě prohlédnout.“

„Nuže dobrá,“ přikývl Eadulf. „Než ta zvířata přivedete, zatím se podívám na korbu, zda tam nenajdu něco, co by nám napovědělo, kdo ta nešťastnice je.“

Konstrukce čtyřkolového vozu mu byla důvěrně známá, v podobném povozu cestoval přes celou Galii, když putoval do Říma. Tyto vozy většinou mívaly po každé straně jedny dveře, a na obou stranách dveří po jednom okně. U tohoto ale byla okna přebita dřevěnými deskami. Eadulf přešel ke vchodu napravo a chystal se vzít za madlo. Pak si ale všiml, že jsou dveře zajištěny silným provazem s pevně zataženým uzlem. Přešel ke vchodu na opačné straně a uviděl, že tam jsou dveře zabezpečené ještě pevněji, vypadalo to jako dílo nějakého tesaře. Bylo zvláštní, že by se někdo takto zachoval k umně zrobenému vozu.

Zavolal tedy na Aidana, aby provaz na dveřích přesekl mečem, pak se sám do vozu vyhoupl a chystal se temné útroby prozkoumat. Do nosu ho okamžitě udeřil odpudivý zápach, šlo o směs zatuchlé moči a hniloby, až se mu obrátil žaludek. Instinktivně ustoupil a natáhl ruku, aby se zachytil za bok vozu a nevypadl, pak otočil hlavu a nadechl se čerstvého vzduchu venku.

Když Baodain stojící za ním viděl, jak Eadulf zesinal a jak se tváří znechuceně, jedovatě se uchechl. „Nějak jsi nám pobledl, Sase. Copak, tobě se nelíbí, jak my, kočovný lid, žijeme?“

Aidan Eadulfa odsunul stranou a sám se vyhoupl na jeho místo. „Ta tu snad musela chovat prase,“ odfrkl si. „Panuje tu přišerný puch. Je to ale zvláštní, nezdálo se, že by ta dívka byla nějaká špindíra. Teď už se ovšem není co divit, že měla vchod do vozu pečlivě zajištěný, když je tu tak hrozné ovzduší.“

Eadulf se tvářil vážně a když promluvil, hovořil hrobovým hlasem: „Obávám se, příteli, že jde o pach tlejícího lidského těla. Už jsem se s ním setkal, když jsem zavítal do katakomb a hrodek. Někdo mi prosím podejte lucernu.“

Rozhostilo se ticho a Aidan z vozu opět vycouval. Vzápětí už kdosi přispěchal s olejovou lampou a podával ji Eadulfovi. Ten ji zvedl před sebe a znovu vstoupil do temnoty vozu, Aidan zatím stál na stráži na stupínku za ním. Výjev uvnitř by se dal popsat jediným slovem – chaos. Jako by se tamtudy prohnala bouře, která vše zobracela vzhůru nohama. Uprostřed vozu ležel jakýsi hrbol překrytý tmavou houní. Eadulf k ní srdnatě přistoupil a příkrývku zvedl. Pod ní leželo lidské tělo.

Eadulf zaťal zuby, sehnul se k němu a začal si páchnoucí tělo prohlížet. Býval to muž. Eadulf poznal, že už musí být po smrti několik dní. Maso se pomalu začínalo oddělovat od kostí a pach rozkladu byl tak silný, že to Eadulfa téměř porazilo. Ano, Eadulf se nezmýlil, byl to ten zápach, s nímž se už v životě nejednou setkal. Dalo se dobře poznat, že to byl mladý muž, podle všeho dobře ošacený, na nohou byly vidět pěkně ušité kožené sandály. Také si povšiml, že hranice vlasů na rozkládající se hlavě je posunutá výrazně dozadu a napadlo ho, že by mohlo jít o tonzuru svatého Jana; v západní církvi dávali tomuto holení přednost před římskou *coronou spineaou*.

Dlouho se na vyholenou hlavu díval, dokud se za ním ve vchodu neobjevila Aidanova tvář. Pak na něho voják zavolal: „Tak oč jde, příteli Eadulfe? Cos tam našel?“

Eadulf začal pomalu z vozu couvat. Aidan se po něm natáhl a pomohl mu vystoupit.

„Jde o další úmrtí,“ odpověděl teprve venku Eadulf. „Je tam další tělo. Až dorazíme do Cashelu, budeme ten případ muset náležitě prošetřit, ale tentokrát už nepůjde o náhodné úmrtí.“

„Kdo to je?“ chtěl vědět Baodain.

Eadulf přešel ustaraným pohledem z Baodaina k Aidanovi a zase zpět. „Vše nasvědčuje tomu, že tělo patří nějakému řeholníkovi.“

„To není spravedlivé!“

Colgú, pán Tuadmumy, Aurmumy, Iarmumy a Desmumy, král Mumanu, největšího a nejjihozápadnějšího z Pěti království Irska, trucoval. Na okamžik vypadal jako uražený malý chlapeček, když se opřel v křesle zády a podmračeně si měřil svou společnici.

Jeho sestra, Fidelma z Cashelu, si netrpělivě povzdychla.

„Kdo má právo soudit, co je spravedlivé a co ne, bratře? Musíš se smířit s tím, co ti osud nadělí.“

Seděli v králově soukromé komnatě před ohněm z praskajících polen. Řeč byla právě o Eadulfově příjezdu předchozího večera, o vozech Baodainových kejklířů a o dvou mrtvých tělech.

Colgú zabrumlal: „Hlavně mne teď prosím nezačni poučovat jedním z těch svých oblíbených citátů z Vergilia. Už je znám všechny nazpaměť. *Fata obstant* – osud chtěl jinak.“

Fidelmě cuklo dotčeně v koutku úst, ale nic na to neřekla.

„Vrhne to stín na velkou cashelskou pouť,“ pokračoval její bratr nevrlym tónem.

„Na osoby, jichž se ta úmrtí osobně dotýkají, to vrhne stín mnohem větší,“ napomenula ho podmračeně.

„V posledních několika letech jsi na naší velké pouti vůbec nebyla,“ vedl Colgú dál svou a její výtky si vůbec nevšímal. „Je to velice důležitá událost. A také bys měla vědět, že *Cleasamnaig Baodain* jsou velice proslulí. Představili se už na mnoha zdejších slavnostech.“

„Dokonce i já jsem o nich již slyšela, bratře,“ ujistila ho Fidelma se stopou jízlivosti v hlasu. „Také jsem se doslechla, že pravidelně vystupují na mnoha velkých poutích v celých Pěti

královstvích. Lidé hovoří o jejich akrobatických kouscích téměř jako o zázraku. Nezáleží ale na jejich umu ani pověsti, když stojí před zákonem, tam jsme si všichni rovni, a nyní je třeba prošetřit ta dvě podezřelá úmrtí.“

„Kde je vlastně Eadulf?“ zeptal se jí bratr.

„Vypravil se na ranní projížďku s naším synkem. Pravidelně se v tom střídáme.“

Colgú máchl netrpělivě rukou. „Já vím, já vím. Ale nyní je třeba vyslechnout svědky a učinit zadost právním záležitostem, náš osobní život by měl jít dočasně stranou.“

Fidelma nebezpečně přimhouřila oči. „Jakmile se Eadulf vrátí, máme v plánu vyslechnout Baodaina a jeho druhy; vyšetřování budu řídit já jako advokátka soudního dvora.“

Její bratr se zaškaredil.

„Je moudré to odkládat? Z toho, co jsem se zatím doslechl, mi připadá, že je ten případ vpodstatě přímočarý. Ta dívka musela zabít toho mnicha ve voze a pak se zřejmě rozhodla důkazy o svém činu spálit. Když ale podpalovala tu hořlavou hmotu, nešťastnou náhodou zapálila sama sebe. Pak z vozu seskočila a zemřela buď následkem šoku, nebo na zranění, která v ohni utrpěla.“

„Případy, které se na první pohled zdají přímočaré, takové málokdy bývají, bratře,“ opáčila Fidelma uštěpačně. „Ať tak či tak, Aidan se jel přesvědčit, že Baodainovi lidé jsou stále utáboření tam, kam jim bylo po příjezdu včera v noci určeno. S Eadulfem se shodli, že bude lepší, když je odvedou na louku východně od městečka, než aby jim dovolili rovnou se přesunout na místo konání pouti u Rath na Drinne. Eadulf trval na tom, že je třeba zapsat pořadí všech vozů tak, jak jely po silnici, včetně jejich obyvatel, a Aidan dal postavit k jejich táboru přes noc stráž.“

„Tak proč s tím tedy otáľíte? Tedy samozřejmě kromě toho, že bylo nutné vašeho synka vzít na projížďku.“

Fidelma jeho jízlivost přehlédla. „Rozhodla jsem se s výsledkem počkat až na dnešní ráno. Udělala jsem to záměrně. Když má někdo na svědomí něco zlého, snadno se dá ukolébat do falešného pocitu bezpečí, pokud si ho nikdo nějakou dobu nevšímá.“

Colgú si ji nevěřičně změřil. „Že mají špatné svědomí? Ty se snad domníváš, že kromě té nešťastnice, která uhořela, s tím případem má někdo z jejich spolku něco společného?“

„Myslím, že tam došlo k něčemu velice podivnému. Dokud nám nebudou známa příslušná fakta, bude lepší neukvapovat se v závěrech.“

Colgú se tvářil sklíčeně. „Dar Luga se mi svěřila, že v městečku už se leccos šušká a místní zachvátily obavy. Prý to jistě přinese smůlu a neštěstí, když kejklíři přijeli se dvěma mrtvolami.“ Dar Luga byla *airnbertach* neboli hospodyně v královském paláci. „Čím dříve se ta záležitost vyřeší, tím lépe pro všechny. Kéž bych už tu měl svého nového vrchního brehona.“

Fidelmě se nebezpečně zablesklo v očích – jako by z nich na okamžik vyšlehly zelené plamínky. „Chceš tím říct, že mi nedůvěřuješ, že se toho případu náležitě zhostím? Zpochybňuješ snad mé vzdělání a postupy?“

Colgú se okamžitě zatvářil zkroušeně. „Tak jsem to samozřejmě nemyslel, to přece dobře víš. Ale připadá mi to jako dost prapodivná záležitost. Ke skupince kejklířů se přidá nějaký cizí vůz. Řídí ho dívka převlečená za chlapce. Její povoz se náhle vznítí. Podle všeho to vypadá, že sama ta dívka se ho pokoušela zapálit, ale oheň se jí vymkl z ruky a ona musela seskočit ve snaze se zachránit. Uběhla jen několik kroků, ale pak padla mrtvá k zemi. Uvnitř vozu bylo nalezeno čísi mrtvé tělo, zdá se, že šlo o nějakého mnicha. Společnosti, k níž se dívka přidala, se podařilo plameny uhasit. Myslím tedy, že to nemohlo být jinak, než že ta neznámá zavraždila svého druha a potom se pokusila vůz zapálit, aby se zbavila důkazů, ale přitom nešťastnou náhodou podpálila i sama sebe.“

„Pokud měla skutečně v úmyslu povoz a tělo v něm spálit, proč by to neudělala ještě předtím, nežli se připojila k Baodainovi? Proč by s tím čekala až do chvíle, kdy bude na hlavní silnici a všude kolem spousta svědků? A proč se k nim vůbec na cestě do Cashelu přidávala? Proč měla namířeno právě sem, co ji sem táhlo?“

Colgú pokrčil rameny. „To nevím. Ty pro to máš nějaké vysvětlení?“

Fidelmá vydechla, trochu se v křesle protáhla a pravila: „Ne, ale právě na to se nyní musím zaměřit. V této chvíli jednoduše nemáme po ruce dostatek faktů, a tudíž je nemožné na ty otázky nalézt odpověď.“

„Eadulf ale přece hovořil s lidmi, kteří byli hned vedle toho spáleného povozu, a ti mu řekli...“

Fidelma zavrtěla hlavou. „Pověděli mu, co věděli, ale to ještě nutně neznamená, že mu všichni řekli pravdu.“

Colgú se vmáčkl ještě hlouběji do křesla a ve tváři se mu znovu rozlil ponurý výraz. „Do začátku velké pouti zbývá jediný týden. Měli bychom se do té doby pokusit ten případ vyřešit. Nezapomeň, že slavností se zúčastní i všichni klanovní vládcí s manželkami ze všech mumanských provincií a podřízených království. Do Cashelu se sjedou všichni urození a význační lidé naší země, a také několik významných hostů odjinud. Mám dojem, že by značně pomohlo, kdyby už tu byl také můj vrchní brehon Fíthel, který by pomohl rozptýlit jejich obavy.“

Fidelma se ovládla, aby nedala najevo, jak ji další projev bratrovy nedůvěry v její schopnosti popudil.

„A kde brehon Fíthel vlastně je?“ zeptala se chladně. „Pokud ti na tom tolik záleží, aby ti stál po boku, proč pro něho nepošleš se zprávou, že se má ihned do Cashelu dostavit?“

Colgú byl natolik ustaraný, že si jejího ledového tónu nevšiml. Jen prostě odpověděl: „Ihned sem přijet nemůže. Nedávno odcestoval, aby dělal prostředníka ve sporu, který vypukl mezi naším bratrancem Olchoburem z Raithlinnu a jeho sousedy z klanu Uí Echach.“

„Ale podle zvyku i zákona se vrchní brehon má přece velké pouti zúčastnit, protože při ní zasedá *Dál*, soud, k němuž může přijít každý, kdo se chce dovolat spravedlivého rozsudku u samotného vrchního brehona a krále,“ namítla Fidelma.

„Vrátí se včas, aby mohl dostát svým povinnostem,“ ujistil ji Colgú. „Teď ale do pouti zbývá ještě několik dní a já bych rád, aby ten případ byl to té doby vyřešen.“

Fidelma se významně ušklíbla, vstala a zamířila ke dveřím. „Jelikož se zdá, že v tuto chvíli se musíš spokojit s mými službami, měla bych se raději ihned pustit do vyšetřování. Předpokládám tedy, že mám tvé požehnání se toho případu ujmout a konat v tom ohledu, co uznám za vhodné?“

Colgú k ní rozržitě vzhlédl. „Co prosím? Ach ano, jistě. Jsi přece *dálaigh*. Nepotřebuješ mé svolení, aby ses mohla věnovat své práci.“ Na okamžik se odmlčel, pak dodal: „Snad to byla chyba, že ses rozhodla odejít z kláštera a věnovat se jen právnímu poslání. Mohlas mít o poznání snazší život.“

„Přece sám dobře víš, bratře, že život pro mne byl *složitější*, když jsem přináležela k řeholnímu řádu!“ pronesla procítěně.

„I tak tě ale všichni stále považují za sestru Fidelmu, i tě tak oslovují.“

„Pokud zároveň vědí, že jsem Fidelma z Cashelu, *dálaigh*, je mi jedno, co dalšího si o mně myslí. Byla chyba, když jsem tehdy dala na radu opata Laisrana, abych vstoupila do kláštera. Rozhodla jsem se tak v době, kdy jsem dokončila právní studia u brehona Moranna a potřebovala jsem v životě nějakou jistotu. Už jsem se z toho ale poučila.“

„A kam máš namířeno nyní?“ zajímal se její bratr.

Fidelma se u dveří zarazila. „Eadulf včera večer nechal ta těla odnést k bratru Conchobharovi. Neprve si chci poslechnout, co mi o nich může povědět on. Budu tě pravidelně zpravovat o vývoji, bratře.“

Bratr Conchobhar byl starý lékař a apatykář, který v Cashelu žil a pracoval, co Fidelma a Colgú pamatovali. Již věrně sloužil jejich otci, Failbemu Flannovi, když ten v zemi kraloval před dobrými třiceti lety. Bratr Conchobhar také plnil funkci učitele obou Failbeových dětí, když vyrůstaly. Jeho lékárna stála za starým kostelíkem na zadní straně úzkého dvora, dlážděného kameny. Fidelma otevřela dveře krámku a vešla. Jako pokaždé, když stála v lékárně na prahu, se na malou chvílku zarazila, aby si trochu přivykla na téměř omračující pach sušených bylin a všelijakého koření, který místnost naplňoval. Bratra Conchobhara zastihla v zadním pokojíku, kam včera těla odnesli. K jednomu z Conchobharových úkolů odjakživa patřilo postarat se o nebožtíka, když v králově paláci někdo zemřel. Lékárník musel těla omýt a připravit k pohřbu.

Starý pán se právě skláněl nad mrtvolou položenou na stole uprostřed místnosti. Když Fidelma vešla, vzhledl k ní. V ruce třímал *altan*, ostrý lékařský nůž. Na stěnce byla krev, a stejně tak měl krvavé skvrny na dlouhé zástěře, kterou měl nataženou přes oblečení a jež měla právě za úkol chránit spodní oděv. Rychle přes trup mrtvoly přetáhl kus plátna, nežli se narovnal a obrátil k Fidelmě. Té to neušlo a zatvářila se překvapeně.

„Oč jde, starý příteli?“ zajímala se hned. „Je tu snad něco, co bych neměla vidět?“

„Je lepší některé věci nikdy nespátřit,“ odpověděl.

Fidelma se mírně pousmála. „Je ten pohled snad příliš i pro oči *dálaigh*, která za život dost možná viděla více mrtvých těl nežli bitvami protřelý vojevůdce?“

„Je lepší některé věci...“ začal Conchobhar opakovat, ale Fidelma ho nenechala domluvit.

„Vážím si tvých ohledů vůči své osobě, ale vražda je vražda, a pokud mám ten případ vyřešit, nemohu si dovolit přehnaný jemnocit. Pojď, vidím, že právě prohlížíš tu mrtvou dívku,“ řekla a pokynula směrem ke stolu. „Cos tam objevil, že mi to chceš tajit? Už jsem přece za život viděla nejednoho uhořelého.“

Bratr Conchobhar zavrtěl smutně hlavou. „Není to tak, že se ti pokouším něco tajit, nebo že bych ti odmítal sdělit výsledky svých nálezů, ale bude lepší, když vše neuvidíš na vlastní oči. A každopádně už jsem zjistil, že nezemřela na následky zranění, jež utrpěla při požáru. Ano, má ošklivé popáleniny, zvláště na levé straně těla, ale ty ji o život nepřipravily.“

„Co kdybys mi tedy nejprve pověděl, oč jde,“ navrhla Fidelma tiše. „a já se pak sama rozhodnu, zda to musím vidět?“

Bratr Conchobhar pomalu přikývl. „Tedy dobrá. Začněme příčinou úmrtí té mladé ženy. Jednoduše řečeno – byla otrávena.“

Fidelma se na starého lékaře nevěřičně zadívala. „Jak si tím můžeš být jistý?“ chtěla vědět.

„Nejsem snad lékař?“ zeptal se bratr Conchobhar s důrazem. „Neušlo mi, že rty mají namodralou barvu, svaly ve tváři že jsou nepřírodně stažené – téhož si povšiml i bratr Eadulf, když sem s tělem včera večer přišel. Domnívám se, že i on měl podezření na otravu, ale chtěl, abych si učinil vlastní závěry. Nezapomínej, že i on studoval lékařství v Tuaim Breacain.“

„Tak byla otrávena! Ale jak?“

Conchobhar pokrčil rameny a ušklíbl se. „Já ti dokážu povědět jen, k čemu došlo. Jak a kdy, to budeš muset zjistit ty sama.“

Fidelma zamyšleně přikývla. „Snad mi tedy budeš alespoň moci sdělit, o jaký jed šlo?“

„V takovýchto případech to nikdy nelze určit s jistotou. Mám-li se ale pokusit to na základě letitých zkušeností odhadnout, nejspíše bych se klonil k názoru, že šlo o velice silný výluh z byliny zvané bolehlav.“

Fidelma tu vysokou rostlinu s dutým stonkem a drobnými bílými kvítky dobře znala, rodiče před ní všechny děti odmalá varovali.

„Mastičkáři ji ale přece leckdy podávají jako utišující prostředek,“ namítla. „Sám jsi mne to kdysi učil. Nedá se vyloučit, že ten výluh užila jako lék.“

„Jedná-li se o velice slabé ředění, pak máš pravdu, ale už jsem se zmiňoval, že muselo jít o nesmírně silný výluh. Je zřejmé, že ji měl usmrtit.“

„To mi ale pořád nedává smysl. I kdyby ta dívka na voze založila oheň a pak se napila toho výluhu, seskočila z kozlíku a rozběhla se k místu, kde padla a zemřela, není možné, že by jed zaučinkoval tak rychle.“

„Máš naprostou pravdu. Ten jed musela pozřít už nějakou dobu předtím, možná dokonce předchozího dne. Rozhodně by se ale na ní zřetelné známky otravy začaly projevovat už nějakou dobu předtím, než zemřela.“

„Tudíž kdyby už jed působil, někdo by si toho musel všimnout?“

„Přesně tak,“ přitakal starý lékař.

„Ale kvůli tomu ses přece nerozhodl tělo podrobit pitvě?“ zajímala se Fidelma dál a ukázala směrem k zakrvácenému skalpelu, který mezitím odložil stranou.

Bratr Conchobhar si povzdychl.

„Po pravdě řečeno jsem se právě chystal zavolat své pomocnice, které s ohledem na slušnost připravují do hrobu ženská těla – umývají a převlékají je do rubáše –, když vtom jsem si něčeho všiml. Předtím mi to uniklo, neboť ta dívka na sobě měla veliké a pytlovitě vlněné roucho. Když jsem se na ni ale lépe zadíval, jak zde leží, uvědomil jsem si, že má zvětšený *crislach*.“

To slovo označovalo část těla, která se obepínala páskem zvaným *criss* – byl to tudíž eufemismus pro břicho. Co se týkalo ženských záležitostí, bratr Conchobhar vždy volil velice slušné a jemné výrazy. Odmlčel se, ale Fidelma nepromluvila a čekala, až sám dopoví, co má na srdci.

„Odstranil jsem tedy šatstvo a jal se otok zkoumat. Závěr, k němuž jsem došel, jsem mohl ověřit jedině tím, že rozříznu *maclaig*.“

I nyní bratr Conchobhar použil zdvořilý výraz – *maclaig* znamenalo příbytek dítěte, tedy lůno. Fidelma stiskla rty a vyčkávala, co bude následovat, ačkoliv už to zřejmě uhodla.

„Ta dívka už byla nějakou dobu těhotná. Odhaduji tak šest až sedm měsíců. Ten... plod... jsem odstranil.“ Smutně se zadíval na tělo zahalené plátnem. „Dospěl jsem k závěru, že toho zážitku tě ušetřím.“

Starý pán se nemýlil. Fidelma už za život viděla ne jeden ponurý výjev, ale pohled na mrtvé nedonošené dítě by si velice ráda nechala ujít, pokud by to bylo jen trochu možné.

„Dá se z prohlídky toho... toho tělíčka něco vyčíst?“

Apatykář zavrtěl hlavou. „Snad jen tolik, že v době, kdy byla matka otrávena, se vyvíjelo a rostlo, jak náleží. Nedokážu odhadnout, jak to celé proběhlo, když jed postupně začal pronikat do těla dítěte. Nuže, chceš si je prohlédnout na vlastní oči?“

Fidelma už stačila změnit názor. „V té záležitosti se spolehnu na tvé slovo. Pověz mi ale, dozvěděl ses něco o matce? Udělal sis nějakou představu, o koho mohlo jít?“

Bratr Conchobhar se zadíval na dívku ležící před ním na stole, tvář měla nezakrytou.

„Byla oblečena velice nuzně, ale přitom...“ řekl, sklonil se nad tělo a vytáhl zpod plátna jednu ztuhlou ruku – tu, již oheň nestihl zasáhnout. Významně na ni ukázal. „...přitom má pečlivě upravené nehty. Ruce má jemné a bez stop po mozolech. Z toho se dá poznat, že pocházela ze zámožné rodiny a dostalo se jí dobrého vychování a vzdělání. Rozhodně nepatřila k těm pocestným kejklířům, ani nepracovala na poli nebo u tkalcovského stavu.“

Fidelma si ruku sama prohlédla a pak přikývla na souhlas. „Všiml sis ještě něčeho dalšího?“

„Dvou věcí, které nám možná pomohou. Jak už jsem se zmiňoval, je vidět, že o sebe dobře dbala. Když pomíneme zhruba poslední den, dá se poznat, že pleť má opečovanou, že se pravidelně myla a že dokonce na vlasy použila nějaký vonný výluh.“

Fidelma se k neznámé sklonila a přičichla ke kaštanovým kadeřím.

„Levandule?“ zeptala se nejistě.

„Mám také ten dojem.“

„Z toho se dá téměř s jistotou vyvodit, že je to dcera z nějaké bohaté rodiny nebo že se ve svém okolí těšila výsadnímu postavení.“

„Přesně tak,“ přisvědčil starý pán.

„Pokud ale tedy ta dívka byla tak pečlivá, jak se zdá,“ uvažovala Fidelma nahlas, „pak se mi daří jen stěží uvěřit, že by dokázala z ledabylosti samu sebe podpálit.“

„I o tom jsem s tebou chtěl pohovořit,“ pronesl bratr Conchobhar vážným hlasem.

Fidelma si ho zkoumavě změřila. „Pokračuj.“

„Donesly se mi řeči, které se podle všeho mezi svědky neštěstí rychle rozšířily, a sice, že ty popáleniny dívka utrpěla poté, co se sama pokusila zapálit vůz, aby se zbavila těla uvnitř. Já si ale všiml zvláštního pachu, který z ohořelého oblečení stoupal. Dnes brzy ráno jsem si šel ten povoz prohlédnout. Chtěl jsem vidět, kde oheň začal a jak moc se rozšířil. Ohořelé vědro, z něhož plameny zřejmě vyšlehly poprvé, stále leželo na kozlíku.“

„Ano, Eadulf vše nechal, jak to bylo, aby mi usnadnil vyšetřování. Viděls tam něco zajímavého?“

„Slyšelas už někdy o *tene gregach*?“

„O řeckém ohni? Nic mi to neříká.“

„Označuje se různými názvy; také se někdy označuje výrazem *dergthach*. Je to vysoce hořlavá látka, již v dávných dobách používali Řekové a Římané v bitvách. Kronikář Malalas z Antiochie o ní říká, že se vyráběla převážně ze síry a že se z obřích katapultů vystřelovala při námořních bitvách na loď nepřítele, kde dokázala napáchat obrovské škody.“

„Chceš tím říct, že se domníváš, že někdo onu směs na tu nebožačku hodil?“

Bratr Conchobhar zavrtěl hlavou. „Vedle sedadla na kozlíku byly ohořelé zbytky dřevěného vědra. Mám za to, že v něm byla směs *pronnascu*, síry, a *gláedu*, tedy ptačího lepu. Myslím, že výsledná látka by se velice podobala právě tomu, čemu se říká řecký oheň.“

„Ptačím lepem si naši bojovníci často zpevňují spáry na štítech,“ poznamenala Fidelma. „Ta hmota je stejně pevná jako *sechim* neboli živice.“

„Ano, a když se ve správném poměru smíchá se sírou, při zahřátí je vysoce vznětlivá,“ přitakal starý lékař.

„Nevyřešila se nám ale tím část záhady?“ ptala se Fidelma. „Dívka jede na vozu. Vedle sebe má vědro s oním *dergthachem*. Ten začne hořet, plameny ji zachvátí z levé strany a ona ve snaze jim uniknout seskočí a rozběhne se kupředu...“

„... aby vzápětí podlehla následkům jedu, jenž pozřela nějakou dobu předtím,“ dokončil větu lékárník. „Vidím v tom ale jeden problém. Jak mohla ten *dergthach* zapálit? K tomu by přece potřebovala nějaké náčiní, kupříkladu křesadlo. Kdyby ji zaskočilo, jakou rychlostí se plameny z vědra šíří, jistě by

v úleku křesadlo upustila. Ale Eadulf mě ujistil, že nic takového na místě neštěstí nenašel.“

„Snažíš se tedy naznačit, že to vědro už hořelo?“ ujišťovala se Fidelma.

„Mohu ti říct jen tolik, kolik jsem sám viděl a co mi řekli.“

„Ještě se na to Eadulfa znovu přeptám,“ rozhodla se Fidelma. „Všiml sis něčeho dalšího?“

Bratr Conchobhar se otočil k odkládacímu stolku po straně a vzal z něj krátký konopný provázek zapletený do cůpku – byl zhruba tak dlouhý, aby se dal ovinout kolem zápěstí. K němu byl připevněný kulatý bronzový plíšek připomínající minci – měl v sobě malý otvor a tím byl provázek protažený. Lékař jí předmět podal a ona si jej od něho vzala, obracela ho v prstech a pozorně ho prohlížela.

„To měla přivázané na pravé ruce, která nebyla popálená,“ řekl jí, když viděl, jak tázavě na něho hledí.

Fidelma přešla k oknu a zvedla bronzový plíšek, aby ho ve světle lépe viděla.

„Zdá se, že je do něj vytepán obrázek nějakého ptáka,“ řekla pak.

„Připadá mi to jako krkavec,“ přitakal starý pán. „Vidíš ten mohutný silný zobák s mírně zahnutou špičkou?“

„Nevíš, jestli ten obrázek něco symbolizuje?“

„Nikdy jsem se s ničím podobným nesetkal.“

„Rozhodně to nevypadá jako šperk, který by nosil někdo zámožný či urozený,“ uvažovala Fidelma nahlas. „A co ten muž, jehož našli uvnitř vozu? Už jsi měl čas prohlédnout jeho tělo?“ Rozhlédla se po místnosti a uvažovala, kde asi mrtvola je.

Bratr Conchobhar přikývl a naznačil směr k postranním dveřím. „Už jsem je uložil do rakve venku, neboť z něho stoupal přílišný pach rozkladu.“

Fidelma zalétla pohledem k mrtvé dívce a potom se zadívala na bratra Conchobhara s nevyslovenou otázkou v očích.

„Ten muž zemřel několik dní před ní,“ odvětil lékař, neboť pochopil, co chce vědět. „Odhaduji, že zhruba tři. Proto už začal rozklad. Jak dobře víš, když člověk zemře, na těle dojde k několika změnám: zaprvé ke změně barvy, za druhé ke ztuhnutí končetin, a po dvou až třech dnech se mrtvý začne nadýmat vlivem vnitřních plynů, které zároveň vydávají odporný zápach. Když mi to tělo včera večer přinesli, už neslo všechny tyto znaky.“

Zběžně jsem je prohlédl a pak jsem je nechal přendat do rakve a tu zapečetit. Je třeba toho neznámého pohřbit co nejdříve.“

„Dokázals určit, jak sešel ze světa?“

„Domnívám se, že zemřel na následky stejného jedu jako ta dívka. Rozhodně jsem na těle viděl dost známek, abych poznal, že zemřel v křečích, které způsobuje právě tento jed.“

„Otrávil ho stejně jako dívku?“ ujišťovala se Fidelma.

„Ano – ale musel ho pozřít dříve nežli ona,“ přitakal bratr Conchobhar s důrazem.

„Eadulf vyslovil domněnku, že šlo o řeholníka, neboť měl prý vyholenou Colmcillovu tonzuru.“

„Nepřekvapuje mě, že k tomu závěru došel,“ usmál se starý pán. „Jak známo, my si holíme tonzuru zepředu na hlavě, od ucha k uchu. Ten neznámý měl vysoké čelo a navíc po smrti se kůže mírně napne, čímž se linie vlasů nad čelem ještě zdánlivě posunula. Často se chybně tvrdí, že vlasy a nehty rostou ještě několik dní po smrti. Ve skutečnosti jde o to, že se kůže napne a ztuhne, tudíž se mírně stáhne a vlasy a nehty pak vypadají delší.“

„Tedy se domníváš, že nešlo o mnicha?“

Bratr Conchobhar si povzdychl. „Nemohu si být jistý ani jedním. Ačkoliv stejně jako ta dívka byl oděn do prostého roucha z podomácku tkané látky.“

„A nic dalšího už mi o něm povědět nemůžeš?“

„Jen tolik, že to byl mladý muž, zřejmě dosti pohledný, nežli mu tvář znetvořila smrt, a že měl světlé vlasy, ačkoliv byly velice špinavé a zacuchané.“

„Nevíš něco bližšího o tom oděvu, co měli oba na sobě? Říkáš, že šlo o levnou a obyčejnou látku.“

Bratr Conchobhar ukázal na hromádku šatstva v rohu. „Tam je jejich oblečení. Můžeš si je prohlédnout sama. Nedá se vyloučit, že šlo o prostý hábit příslušníků nějakého církevního společenství. Neviděl jsem tam ale nic, co by mi napovědělo, odkud ti dva přišli nebo co byli zač.“

Fidelma začala ošacení převracet v rukou, ale nenašla na něm nic pozoruhodného. Šlo o hrubé vlněné roucho se spodním šatem z obyčejné lněné látky. Dokonce i kožené sandály, které oba měli na nohou, byly staré a ošlapané. Kromě bronzového kroužku na konopném provázku kolem zápěstí na sobě dívka neměla žádné šperky, a mladík neměl ani pás, ani kožený váček

u pasu, který u sebe většina lidí nosívala. Nenašla vůbec nic, co by jakkoliv vypovídalo o jejich totožnosti.

„Máme jediné ten kousek pergamenu, který Eadulf nalezl v sandálu té dívky,“ uzavřel prohlídku těl bratr Conchobhar.

Když jí předchozího večera Eadulf ten nápis ukázal, požádala ho, aby jej odnesl právě starému lékaři. Ačkoliv sama tradiční abecedu ovládala spolu s archaickým jazykem, který zachycovala, chtěla se u svého bývalého učitele ujistit, že významu textu správně porozuměla, neboť on ogamské písmo ovládal naprosto dokonale – a co bylo ještě důležitější, jistě by poznal, kdyby šlo o nějaký citát, který by ona mohla přehlédnout. „Měl už jsi čas si ho prohlédnout?“ zeptala se ho. „Když mi ho Eadulf ukázal, poznala jsem jen, že je tam napsané nějaké jméno.“

Bratr Conchobhar vytáhl zásuvku, kam pergamen uložil do bezpečí, a nyní ho opět vyndal.

„Ano, je tam ogamem jen zapsané nějaké jméno a místo,“ přitakal.

„Čtu-li to správně, stojí tam Cloch Ór = ‚Zlatý kámen na hřbitově,‘“ řekla Fidelma.

„Ten zápis žel není zcela jednoznačný. Já bych jej četl jako ‚Zlatý kámen je na hřbitově v...‘ Ale to další slovo nedokážu rozluštit.“

Fidelma se na pergamen znovu zadívala: skutečně, tento výklad jí předtím unikl. „Ano, zdá se, jako by opravdu šlo o něco umístěného na hřbitově,“ pronesla zamýšleně. „Kámen ze zlata?“

„Tys o něm nikdy neslyšela, o Zlatém kameni Cloch Ór?“

„Mám dojem, že nikoliv. Rozhodně se mi teď nic podobného nevybavuje. Proč se ptáš? Uniklo mi snad něco?“

Bratr Conchobhar na okamžik stiskl rty a pak se usmál. „Asi je nepravděpodobné, že ses o něm mohla někdy doslechnout. Je to jen stará legenda. Sahá až do časů naší bývalé víry, do doby druidů.“

„Oč tedy jde?“

„Jde – nebo lépe řečeno šlo – o posvátný kámen pokrytý zlatem, který údajně stával v nějaké pohanské svatyni.“

„A ten Cloch Ór stále existuje? Na jakém je tedy hřbitově?“

„Já ti to povím!“ ozvalo se náhle za nimi čísi zvolání. Překvapeně se otočili a uviděli za sebou palácovou hospodyni Dar Lugu. Postarší zavalitá žena stála na prahu místnosti a snažila se pohledem vyhnout přikrytému tělu na stole.

„Co tu, Dar Luga, děláš?“ zeptal se jí bratr Conchobhar poněkud ostrým hlasem.

„Došel nám v kuchyni *carlann* a já mám vařit jehněčí, tak jsem se tě přišla optat, jestli bys ho neměl trochu nazbyt.“

„Ano, vodní mátu mám vedle,“ řekl a pokynul jí k sousední místnosti, kde uchovával byliny a koření. Pak s oběma ženami vešel do hlavní místnosti v lékárně a pečlivě za sebou zavřel dveře. Hned na to zamířil k policím s bylinami a začal se shánět po mátě.

Fidelma si mezitím Dar Lugu se zájmem měřila.

„Tvrdilas, že víš, kde se ten Cloch Ór nachází,“ pobídla ji do řeči.

Dar Luga se usmála. „Inu, tak přesně to nevím. Ale tu prastarou legendu o něm znám dobře.“

„Doufám tedy, že mi ji převyprávíš,“ opáčila Fidelma a také se na ni usmála.

„No jistě, paní. Bratr Conchobhar ti to líčil správně. Šlo o starý kámen pokrytý zlatem, kterému se klaněli lidé, již se odmítli podřídit nové víře. Modla patřila Mogh Ruithovi, otrokovi kola, který se později stal bohem – byl jedním ze synů An Lair Dergy.“

„Rudé klisny?“ Tím spojením se někdy označovalo slunce. „Chceš tím říct, že byl před příchodem nové víry slunečním bohem? Jako dítě jsem se učila, že to údajně byl slepý druid, který žil v tomto království před mnoha stovkami let.“

Dar Luga pomalu přikývla. „Vypráví se o něm celá řada příběhů, paní. Ale venkovští lidé na západě našeho ostrova ještě stále věří, že se stal jedním z nesmrtelných. Když ho někdo rozhněval, dokázal narůst do obřích rozměrů a i samotný jeho dech způsobil bouři, která vrhala muže, ženy, děti i všemožná zvířata z jedné strany země na druhou, a zároveň se řeky vylily z břehů. Ti, kteří zahlédli jeho hněvivou tvář, už pak dlouho nežili.“

„Ovšem dost dlouho na to, aby stihli ještě vyprávět o jeho neskutečné síle?“ zeptala se Fidelma s mírnou jízlivostí v hlase.

Dar Luga se tím nenechala odradit a vážným hlasem pokračovala: „Halil se do býčí kůže bez rohů a na tváři nosil velkou masku ptáka, masku havrana. Štít měl lemovaný stříbrem a zdobený zlatými hvězdami. A byl tak obrovský a silný, že onen zlatý kamenný sloup nosil na rameni, a když se mu zachtělo, vrhl jej do řeky či jezera, kde se kámen proměnil v nestvůrného jedovateho úhoře, který pozřel všechny nepřátele svého pána.“

„S takovým by nebylo radno dostat se do pře,“ opáčila Fidelma a z hlasu jí zazníval posměšný tón.

Dar Luga konečně pochopila, že ji Fidelma nebere vážně, a dotčeně si odfrkla. „Tak já si vezmu tu mátu a půjdu, bratře,“ řekla uraženým hlasem.

Fidelma se okamžitě zastyděla, natáhla se k ní a položila jí ruku na rameno.

„Je to báječný příběh, nikdy jsem ho dosud neslyšela. Omlouvám se, pokud jsem vzbudila dojem, že si z tvého vyprávění dělám dobrý den. Zmiňovala ses ale prve, že víš, kde ten kouzelný kámen má být.“

Dar Luga sjela Fidelmu káravým pohledem.

„Říká se, že Mogh Ruith žil v Dairbhre, Místě dubů, kterému se také říká Bhéil Inse, Ostrov u říčního ústí. Nalézá se v zemi klanu Uibh Ráthach.“

Fidelma se soustředěně zamračila a snažila se vzpomenout si, kde se ty končiny nalézají. V tu chvíli se jim vložil do řeči bratr Conchobhar a jal se vysvětlovat: „Je to na samém konci velkého západního poloostrova; až za zemí spravovanou Eóganachty z Locha Léin.“

„Je to přesně tak, paní,“ přisvědčila Dar Luga, vzala si od lékárníka mátu, krátce na něho kývla namísto díky a vyšla ven.

Fidelma se na malou chvíli zarazila, potom se ke starému lékaři otočila a pravila: „O Mogh Ruithovi jsem už samozřejmě slyšela, ale nikdy se mi nedoneslo, že by se z něho stal bůh.“

„Zem náležející Uibh Ráthach je divoká a skličující končina. Leží za velkými horami na západě,“ pronesl bratr Conchobhar zamyšleně. „V takových krajích si po nocích vyprávějí příběhy, ze kterých se pak stanou legendy, a legendy se nakonec stanou větší pravdou nežli dějiny samy.“

„Nejvíce jsem se tomu kraji na výběžku poloostrova kdysi přiblížila, když jsem ho viděla přes moře,“ řekla Fidelma. „Jednou jsem totiž podnikla cestu do kláštera na ostrově Scelig Mhichil, který leží jižně odtamtud.“

„Dairbhre je skryté i z onoho místa, neboť leží na severní straně poloostrova.“

„A opravdu na těch zkazkách o kameni něco je?“ ptala se Fidelma. „Překvapuje mě, že ta dívka měla u sebe poznámku právě o něm.“

Bratr Conchobhar pokrčil rameny. „Pokud máme věřit starým

kronikám, o existenci Mogh Ruitha nemůže být pochyb. Podle nich se k němu o radu obrátil i tvůj vlastní předek, král Fiachu Muillethan, když do jeho království bezdůvodně vešel Nejvyšší král Cormac Mac Airt se svým vojskem, aby od něho vybral daň. Když byl Cormac poražen, Fiachu Muillethan daroval Mogh Ruithovi zemi, kde se mohl navždy usadit.“

Fidelda se k němu rozrušeně otočila. „No jistě! Jak jsem mohla být tak nedovtipná. Mogh Ruith si zvolil Magh-Féne ležící jižně odsud a tamní obyvatelé k němu dodnes vzhlízejí jako ke svému praotci, že ano?“

„Přesně tak. A jsou považováni za nejlepší kovodělce v celém zdejším království,“ přisvědčil bratr Conchobhar.

„Tudíž ten Zlatý kámen by dost dobře mohl být právě tam?“ navrhl Fidelda zkusmo.

„V tomto ohledu ti, Fideldo, poradit nedokážu. Snad to jméno naškrábané na pergamen s úmrtími těch dvou cizinců nijak nesouvisí, možná ano. Dál se tím případem musíš zabývat ty sama. Já díky Bohu nejsem *dálaigh*. Mým úkolem je postarat se o osoby, jež něco trápí, a ty, jež ze světa již sešly.“

Fidelda se zahořkle pousmála. „Mohla bych o sobě prohlásit totéž. Ale máš pravdu, starý příteli. V povolání ostatních jsme všichni začátečníci. Mám pro tebe tudíž ještě jednu otázku. Představuje ten Zlatý kámen ještě něco jiného, nežli o čem se Dar Luga zmiňovala?“

„To mi bohužel známo není. Dá se jednoduše předpokládat, že pro vyznavače staré víry byl ten předmět posvátnou modlou.“

Fidelda na rozloučenou zvedla ruku a vyšla ven na malé nádvoří před krámkem. Právě měla namířeno ke stájím, aby se podívala, zda se Eadulf už vrátil, když on přesně v tu chvíli vjel branou do paláce s malým Alchúem po boku, oba je následoval Luan, králův bojovník, který s nimi jel jako doprovod. Všichni tři zastavili na hlavním nádvoří a Luan seskočil ze sedla, aby pomohl sesednout drobnému rusovlasému hošíkovi sedícímu na strakatém poníkovi. Sotva se Alchú dotkl nožkama země, rozběhl se s širokým úsměvem a radostnými výkřiky k matce. Fidelda se sehnula, aby ho objala.

„Projel ses pěkně, ty štěně?“

Chlapeček se zaškaredil. „Moc ne, *mathair*,“ odpověděl a vrhl přes rameno vyčítavý pohled do míst, kde právě Eadulf sesedal a podával otěže Luanovi.

Fidelmu to překvapilo. „Pročpak ne?“

„*Athair* chtěl jet po cestě směrem k Vysokému lesu. Silnice je tam úplně rovná, nikde nic zajímavého. A taky celou dobu mlčel a nepovídal si se mnou, takže to nebyla žádná zábava.“

Fidela si synka chvíli zkoumavě měřila, pak se podmračeně obrátila k Eadulfovi, který se k nim právě blížil, zatímco Luan odváděl všechna tři jejich zvířata ke konírně. Než ale na něho stihla promluvit, už se k nim z přilehlé budovy hnala stará chůva Muirgen, aby se postarala o Alchúa.

„Teď utíkej za Muirgen, pěkně se umyj a za chvílku se zase uvidíme,“ usmála se na chlapečka Fidelma. „Pak nám ještě povíš, cos ráno na vyjížďce zažil.“

Alchú spokojeně odcupital po boku chůvy a Fidelma se znovu obrátila k Eadulfovi. Ale právě se nadechovala, že promluví, když vtom ji opět něco vyrušilo – tentokrát se ozval nějaký křik a vzápětí do brány vjel na koni jakýsi bojovník. Jakmile je uviděl, švihem seskočil z koně a zamířil přímo k nim.

„Posílá mě Aidan, paní,“ zalapal po dechu a přešel očima z Fidelmy na Eadulfa. „Raději byste oba měli jet hned se mnou. Aidan říká, že tě v městečku bezodkladně potřebuje.“

„Ale proč?“ zadíval se Eadulf na rozrušeného vojáka překvapeně. „Co se tam děje?“

„Strhla se tam výtržnost... nebo se k ní rychle schyluje. Jde o Baodaina a tu jeho kejklířskou tlupu. Baodain vyhrožuje našim strážím násilím.“

„Přestaň na nás tak spěchat,“ zavolala Fidelma na vojáka před sebou. „Copak Aidan s sebou nemá dost mužů, kteří by mu pomohli udržet pořádek?“

Eadulf s Fidelmou mezitím nasedli na koně a následovali vystrašeného mladého válečníka po cestě vinoucí se od Colgúovy pevnosti do městečka v podhradí. Mladík přitáhl koni otěže, otočil se po nich a tvářil se provinile. „Máš pravdu, paní. Má s sebou skupinu devíti příslušníků *lucht-tighe*.“

Lucht-tighe bylo označení palácových stráží cashelského krále, byli to vybraní bojovníci, kteří měli za úkol střežit samotného Colgúa.

„Pak tedy budeme pokračovat mírným krokem,“ řekla mu pevným hlasem.

I tak to ale trvalo sotva chvíli a dojeli na náměstí, kde už byl slyšet křik. Na východní straně městečka bylo rovné zatravněné prostranství, kam zavedli Baodainovu skupinu i s jejich vozy a nechali je tam hlídat, jen onen cizí povoz tam chyběl. Ten pro jistotu odtáhli do stodoly k hostinskému Rumannovi, kde byl více v bezpečí. Za Baodainovými povozy byla veliká louka, a tam kejklíři vypustili svá zvířata, aby se napásla. Před vozy nyní spatřili shluk mužů a žen, k nimž stál čelem Aidan se svými bojovníky a před sebou měli štíty, jako by se potřebovali bránit. Tomu uskupení se říkalo *lebenn sciath* a šlo o obranné postavení, které vojsko většinou zaujímal, když kráčelo vstříc nepřátelské armádě. Podle všeho k tomu královi strážní nyní měli dobrý důvod, neboť některé ženy po nich házely travnaté drny a občas i kámen a křičely na ně kletby.

Mladý voják doprovázející Fidelmu s Eadulfem okamžitě se skočil z koně, popadl svůj štít a přidal se ke svým druhům. Fidelma se výjevem před sebou ale nedala nijak zastrašit, pomalu sesedla a volným krokem zamířila k Aidanovi. Velitel králových válečníků na ni zavolal, ať si dává pozor. Ona ale neohroženě došla až k němu a postavila se mu po boku čelem ke zhruba tuctu mužů, žen a dětí, kteří se proti nim nepřátelsky shlukli.

„Přestaňte!“ zvolala. „Odložte ty kameny. Jsem Fidelma z Cas-helu a jsem také *dálaigh*. Nehovořím nyní jen hlasem krále, ale též jako představitelka soudního dvora. Nařizuji vám se rozejít!“

V odpověď se jí ozvalo vzteklé brblání a několik nadávek, ale přinejmenším pro tu chvíli přestaly vzduchem létat drny a ostatní předměty. Pak ze skupinky vykročil vysoký svalnatý chlap s tmavými vlasy a světlýma očima. Tvářil se nepřátelsky.

„To je Baodain,“ pošeptal jí Eadulf, který už mezitím také sesedl a zaujal místo po jejím boku.

„Jsme prostí kejklíři,“ promluvil Baodain s pohledem upřeným na Fidelmu. „Žádného zločinu jsme se nedopustili a žádáme tudíž, aby nám tito bojovníci okamžitě přestali bránit ve volném pohybu.“

Fidelma došla těsně k Baodainovi, dělil je nyní jediný krok. Vytrčila bojovně bradu na znamení, že se jeho výhrůžným postojem nemíní nechat zastrašit.

„Nakaž svým lidem, ať odloží zbraně a rozejdou se,“ řekla tichým, ale pevným hlasem. „Tvým úkolem je chránit své druhy, ale jistě ti je zřejmé, jaký postih je čeká, když nepřestanou házet na královy strážce kameny a hroudy.“

Baodain se ale také nedal tak snadno odradit. „Přijeli jsme sem, abychom vystoupili na veliké pouti u Pevnosti klání, Rath na Drínne, jak už to děláme celou řadu let. Nenecháme se zde věznit ani zastrašovat. Máme v úmyslu odsud odejít – a pokud nám ti vojáci budou stát v cestě, to oni přijdou k úhoně, nikoliv my.“

A dále proti ní vzpurně stál, očividně se jí nehodlal podřídít. Jeho souputníci vzadu spokojeně zamručeli na znamení podpory. Několik osob stojících na okraji skupinky opět pozvedlo ruce, v nichž třímaly kamení a drny.

Fidelma se urostlému muži upřeně zadívala do bledých zorniček. A pak se jí k jeho překvapení ve tváři rozlil úsměv.